

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobce: **I.B.**,
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha
proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie, Policie ČR ze dne 9. 11. 2023, č. j. CPR-35013-3/ČJ-2023-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí policie ČR, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly ze dne 7. 8. 2023, č. j. KRPE-45198-34/ČJ-2023-170022-Sv, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. a ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1996 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon č. 326/1996 Sb.“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na dva roky. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem.

2. Žalobce předně namítl, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci, jak je vyžadováno v ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“). Správní orgán důkladně nezjistil všechny okolnosti svědčící ve prospěch žalobce. Dále namítl, že se správní orgán správně nevypořádal s odvolacími námitkami, ty žalobce byl „nucen“ opakovat i v žalobě, v žalovaném rozhodnutí absentuje odůvodnění délky zákazu pobytu v členských státech Evropské unie, což způsobuje nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí. Poté uvedl, že důkazy obsažené ve spise neposkytují závěru správního orgánu o vyhoštění oporu. Žalované rozhodnutí je nepřiměřené, pokud je „o uvedené opatření“. Uložení dvouletého správního vyhoštění je nepřiměřeným zásahem. V dalších žalobních bodech (bod 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 a 14 žaloby) pak žalobce uvádí námitky, které se týkají posouzení přiměřenosti žalovaného rozhodnutí o správním vyhoštění, a to zejména ve vztahu k zásahu do soukromého života žalobce. Žalobce zejména uvádí, že rozhodnutí je „poměrně formalistické“ a hodnocení nepokrývá konkrétní situaci žalobce, když „žalobce je sice mladý a zdravý, tudíž vyhoštění nepochybně přežije, ale je nutno akcentovat to, že vyhoštěním zaniká jeho právo pobývat v jiných státech EU i na bezvízový styk a je mu tak značně omezena svoboda pobytu i tak, kde se protiprávního jednání nedopustil“ (srov. bod 9 žaloby). K tomu uvedl, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné „stavět“ na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí, má se tedy kam vrátit. Žalobce uvedl, že v jeho případě se jednalo jen o excesivní protiprávní jednání jinak bezúhonného žalobce, k čemuž mělo být přihlédnuto správním orgánem a všechny skutečnosti měly mít dopad do vyměřené délky zákazu pobytu (délky vyhoštění). Závěrem žalobce konstatoval, že „individualizace rozhodnutí je zcela nulová“, opakovaně poukázal na nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
5. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti.
6. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a z jeho podkladů, vycházely správní orgány ze závěru, že existují pro vyhoštění důvody uvedené v ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a současně i v ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., a to jednak proto, že žalobce 15. 2. 2023 pobýval v České republice bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, neboť pobýval na území České republiky do 14. 2. 2023 včetně na základě povolení k dlouhodobému pobytu – vydané Slovenskem a současně čerpal i pobyt plynoucí mu z bezvízového pobytu v ČR, kdy svým pobytem již vyčerpal 90 dnů v jakémkoliv 180 denním období, tedy žalobce překročil povolenou dobu svého pobytu na území České republiky, kterou upravuje zákon č. 326/1999 Sb. a Schengenský

hraniční kodex v době kontroly dne 18. 9. 2023 celkem o 91 dní, tedy v daném případě došlo v referenčním období 180 dnů ke kontinuálnímu bytí přerušnému dlouhodobému pobytu na území České republiky, pro který je nutné disponovat příslušným pobytovým titulem podle národní legislativy; zároveň z podkladů rozhodnutí podle závěru správních orgánů vyplynulo, že žalobce na území České republiky v období nejméně od 1. 5. 2023 do 18. 5. 2023 na stavbě budovy urgentního příjmu v areálu Pardubické nemocnice v ulici Kyjevská 44 v Pardubicích vykonával pracovní činnost, a to rozvod elektroinstalace, jako zaměstnanec firmy AMPERVOLT, s. r. o., aniž by k takové činnosti na území České republiky disponoval příslušným oprávněním. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, s kterým se vypořádal odvolací správní orgán tak, že toto odvolání zamítl jako nedůvodné, přičemž se s jednotlivými odvolacími námitkami vypořádal na straně 5 – 13 žalovaného rozhodnutí.

7. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. (ve znění účinném do 30. 6. 2023) policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
8. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 30. 6. 2023) policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
9. Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek, správní orgány dospěly k závěru, že v dané věci byly naplněny oba dva důvody pro rozhodnutí o správním vyhoštění uvedené ve výše zmíněných ustanoveních zákona o pobytu cizinců. Jak vyplývá z těchto rozhodnutí a z jeho podkladů (jedním z nich je mimo jiné i samotný výsledek žalobce ve vztahu k závěru naplnění důvodu uvedeném v ustanovení § 119 odst. 1 písmeno c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb.), ba správní orgány přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí uvedly, jak k tomuto závěru dospěly. Krajský soud se v prvé řadě zabýval námitkou žalobce o nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí, přičemž tato námitka důvodná není.
10. Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, žalovaný se vypořádal přezkoumatelným a dostatečným způsobem se všemi odvolacími námitkami v žalovaném rozhodnutí (str. 5 – 13). Závěry správních orgánů vycházejí z dostatečných podkladů rozhodnutí a podle názoru krajského soudu v dané věci nebylo porušeno ustanovení § 3 správního řádu, podle něhož postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. K tomu je třeba předně uvést, že sám žalobce v žalobě nezpochybňuje samotnou existenci uvedených dvou důvodů pro vydání rozhodnutí o správních vyhoštěních, tedy žalobce nijak konkrétně nezpochybňuje závěry správních orgánů o tom, že v období od 15. 2. 2023 do 18. 5. 2023 pobýval v České republice bez

oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a že tedy překročil povolenou dobu svého pobytu na území České republiky v době kontroly dne 18. 5. 2023 celkem o 91 dnů a že ve výše zmíněné době vykonával pracovní činnost v areálu Pardubické nemocnice v Pardubicích jako zaměstnanec firmy AMPERVOLT s.r.o., aniž by k takové činnosti disponoval příslušným oprávněním, když byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, což je podmínkou výkonu zaměstnání v dané věci. Ostatně tento závěr vyplývá i z výsledku žalobce, a ten ani v žalobě nezpochybnil závěry, které z podkladů rozhodnutí vyvodily správní orgány. Žalobní body a v nich uvedené námitky v podstatě opakovaně vytykají správním orgánům nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu údajně nekonkrétního a neindividualizovaného odůvodnění délky zákazu pobytu v členských státech Evropské unie a nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí z důvodu, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, a že nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívá i v tom, že uplatnění obou skutkových podstat správních vyhoštění nemá oporu v důkazech ve spisu.

11. Předně je nutné konstatovat, že podle ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. jsou přezkoumávány napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54 nebo rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2023, č. j. 18. 7. 2013, č. j. 9 As 35/2012-42). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Takový postup soudu by byl popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63). Dále platí, že uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74). Pokud tedy žalobce pouze v obecné rovině v žalobních bodech 1, 2 a 3 poukázal na nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí správního stupně a žalovaného z důvodu porušení ustanovení § 3 správního řádu, aniž by k tomu uvedl konkrétní námitky, nemůže soud za žalobce vyhledávat konkrétní důvody nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí. A nemůže se opakovaně vyjadřovat k odvolacím námitkám, se kterými se vypořádal již žalovaný správní orgán v žalovaném rozhodnutí, pokud žalobce nezpochybní konkrétní námitkou některý ze závěrů správních orgánů vztahujících se k odvolacím námitkám. Krajský soud proto považoval za relevantní, když z žalovaného rozhodnutí zjistil, že žalovaný reagoval na odvolací námitky žalobce a přezkoumatelným způsobem se s nimi vypořádal. K jednotlivým žalobním bodům uvedeným v části II. žaloby krajský soud uvádí následující závěry:
12. Předně krajský soud se neztotožňuje s obecnou námitkou žalobce, že v dané věci správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, správní orgány zjišťovaly všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce, přičemž vycházely z dostatečných podkladů rozhodnutí (zejména výslech žalobce). Ostatně sám

žalobce neuvedl konkrétně, jakou konkrétní rozhodnou skutečnost svědčící ve prospěch či neprospěch žalobce správní orgány v dané věci nezjistily, jak tvrdí v 1. a 2. žalobním bodu. O tom, že správní orgány neopomněly zjišťovat tyto skutečnosti, svědčí například závěry žalovaného uvedené v žalovaném rozhodnutí na straně 5, přičemž soud na tyto závěry v podrobnostech odkazuje (není smyslem soudního přezkumu stále dokola opakovat už jednou vyřčené, a proto může soud v případě shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkázat na toto odůvodnění, srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130).

13. Nedůvodná je i námitka žalobce o absenci řádného a konkrétního individualizovaného odůvodnění délky zákazu v členských státech EU, opačný závěr vyplývá i z žalovaného rozhodnutí (strana 5 žalovaného rozhodnutí).
14. Pokud žalobce v dalším žalobním bodu (4 bod) jen nesouhlasí s argumentací správního orgánu, případě se závěrem o neoprávněném pobytu a že má i za neprokázanou rovněž druhou skutkovou podstatu a že k tomu rozhodnutí nemá oporu v důkazech obsažených ve spisu, tak taková námitka je obecného charakteru, přičemž takový nesouhlas neobsahuje konkrétní námitku, která by závěry správních orgánů mohla zpochybnit, tedy žalobce neuvádí, z jakého důvodu má za neprokázaný závěr správního orgánu o neoprávněném pobytu a o naplnění druhé skutkové podstaty a konkrétně z jakých důkazů obsažených ve spisu tyto závěry nevyplývají. Jak vyplývá z žalovaného rozhodnutí, a ze správního spisu, tyto závěry jsou dostatečně podloženy, mimo jiné i výsledkem samotného žalobce.
15. V další části žaloby, a to v žalobních bodech 5 – 14 žalobce uvádí v různé podobě námitku o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. K tomu je třeba uvést, že zákon o pobytu cizinců stanoví, *„že policie cizinci vydá rozhodnutí o správním vyhoštění až na 10, 5, či 3 roky vždy nastane-li nějaká ze skutkových situací předvídaných v ustanovení § 119 odst. 1, a to za předpokladu splnění případných dalších požadavků zakotvených v navazujících ustanoveních citovaného zákon, mezi které patří například to, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění nesmí být nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2) nebo to, že nejsou dány důvody znemožňující vycestování cizince (§ 120a v návaznosti na § 179)“* (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74). Z výše uvedených skutečností vyplývá, že v dané věci neměl v podstatě správní orgán jinou možnost, než rozhodnutí o vyhoštění vydat, když byly naplněny výše uvedené důvody pro vydání tohoto rozhodnutí. Pokud se jedná o otázku přiměřenosti tohoto rozhodnutí, tak s tímto požadavkem se zabýval žalovaný na straně 9 a násl. žalovaného rozhodnutí, přičemž správně uvedl, že *„určitým korektivem jsou zde samozřejmě z povahy věci mezinárodní závazky České republiky, jakož i podmínka přiměřenosti vydaného rozhodnutí, kterou samotný zákon č. 326/1999 Sb., výslovně předpokládá i v případě rozhodnutí o správním vyhoštění z přechodného pobytu na území (viz § 174a v návaznosti na § 119a, který v odstavci 2 stanoví, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého života nebo rodinného života cizince)“*. Jak vyplývá z podkladů rozhodnutí a z žalovaného rozhodnutí tvořícího s rozhodnutím správního orgánu I. stupně jeden celek, správní orgán I. stupně zjišťoval okolnosti vyplývající z ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., a zabýval se posouzením přiměřenosti do soukromého a rodinného života žalobce na straně 9, 10 a 11. K tomu je třeba uvést, že žalobce neuvedl žádnou konkrétní skutečnost a to ani v žalobě, ze které by

bylo možné vyvodit závěr, v čem bylo toto posouzení správního orgánu nesprávné a ze kterých konkrétních skutečností podle názoru žalobce plyne tento nepřiměřený zásah. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že ze správního spisu, zejména z výpovědi žalobce, žádné okolnosti naznačující nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života neplynou. Ostatně žalobce ani sám v žalobě takové okolnosti neuvádí, když pouze v obecné formě vytýká správním orgánům, že se touto otázkou nezabývaly a že rozhodnutí je nepřiměřené. Jedná se tak o výše zmíněnou argumentaci žalobce s uvedením námitek v obecné formě, bez konkrétních skutečností, přičemž, jak soud výše uvedl, pokud žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady v jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině, přičemž není úkolem soudu ve správním soudnictví, aby nahrazoval činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a sám je dotvářel. Jak soud již výše uvedl, sám žalobce nespecifikoval, z jakého důvodu by žalované rozhodnutí mělo představovat nepřiměřené opatření ve vztahu k jeho faktické životní situaci. Proto lze konstatovat, že tato námitka je nedůvodná, když naopak lze a contrario k tvrzení žalobce uvést, že rozhodnutí není nepřiměřené, ale naopak „přiměřené“, přičemž správní orgány dostatečně posoudily „přiměřenost“ rozhodnutí o správním vyhoštění.

16. Další námitky, které lze z těchto žalobních bodů obsažených v závěrečné části žaloby (5 – 14) vyvodit, jsou rovněž formulovány v obecné formě (například že *„žalobce je sice mladý a zdravý, tudíž vyhoštění nepochybně přežije, ale je nutné akcentovat to, že vyhoštěním zaniká jeho oprávnění pobývat v jiných státech EU i na bezvízový styk a je mu tak značně omezená svoboda pohybu i tak, kdy se protiprávního jednání nedopustil“* ... *„je však potvrzeno i soudní praxí, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnost, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí a má se tedy kam vrátit ...“* ... *„správní orgán měl informace k posouzení přiměřenosti rozhodnutí, kdy mu byl znám základní výčet skutečností minimálně k soukromému životu žalobce, které měl zohlednit, což neučinil“* ... *Jednalo se o „excesivní protiprávní jednání jinak bezúhonného žalobce“*. *„Uvedené skutečnosti měly mít dopad do vyměření délky zákazu pobytu vyhoštění“* atd.). Jedná se rovněž o obecná konstatování žalobce, kdy například žalobce neuvádí, jaké konkrétní skutečnosti svědčí o soukromém životě žalobce, které měl správní orgán zohlednit, jaké že konkrétní „zázemí“ má žalobce na území ČR a že správní orgány by měly toto zázemí „zohlednit“, a že by měla být vyměřená doba délky zákazu pobytu (délky vyhoštění) „výrazně kratší“, tedy žaloba neobsahuje tvrzení, z jakých konkrétních skutečností svůj názor žalobce vyvozuje atd. Proto i krajský soud v obecné rovině uvádí, že správní orgán měl dostatečné informace k posouzení přiměřenosti rozhodnutí, tyto informace adekvátním způsobem posoudil, délka zákazu pobytu (vyhoštění) je přiměřená situaci žalobce atd. K tomu je třeba uvést, že žalovaný správně konstatoval a uvedl z konstantní soudní judikatury NSS, že *„správní vyhoštění ve smyslu ustanovení § 118 odst. 1 je definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění svým obsahem rozhodnutí nikoliv sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Je mu v praxi zakázáno, aby se v jistém období na území České republiky zdržoval, a zároveň je mu sděleno, že pro toto období mu nebude umožněn vstup na území České republiky. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, respektive trestem uloženým v trestním řízení, ale správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pobytu.“*

(srov. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54). K těmto obecným námitkám žalobce, zejména k jeho „dojmu“ o negativním vlivu na jeho život („žalobce je sice mladý a zdravý, tudíž vyhoštění nepochybně přežije, ale je nutné akcentovat to, že vyhoštěním zaniká jeho oprávnění pobývat v jiných státech EU ... a je mu značně omezena svoboda pohybu i tak kde se protiprávního jednání nedopustil ...“), je třeba uvést správný názor žalovaného o tom, že „tato v zásadě preventivní zásada správního vyhoštění má svůj význam zejména s hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat, a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt i na území i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu“. Tyto námitky obsažené ve výše zmíněných žalobních bodech považuje rovněž krajský soud za nedůvodné, tedy soud dospěl k závěru, že žaloba byla nedůvodná a musel ji zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

17. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení usnesení). Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 21. února 2024

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce